

DZIENNIK USTAW POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 21 września 1963 r.

Nr 41

TRESC:

Poz.:

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

- 227 — z dnia 16 sierpnia 1963 r. w sprawie zgłoszeń wynalazków do opatentowania za granicą, wykonywania praw z patentów uzyskanych za granicą oraz nabywania od osób zagranicznych praw z patentów uzyskanych w Polsce 461

ROZPORZĄDZENIA:

- 228 — Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 września 1963 r. w sprawie zezwoleń na prowadzenie prac geologicznych przez jednostki gospodarki niepaństwowej 464
- 229 — Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 sierpnia 1963 r. w sprawie utworzenia we Wrocławiu jednego Sądu Powiatowego dla miasta Wrocławia i powiatu wrocławskiego 465
- 230 — Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 27 lipca 1963 r. w sprawie budowy i eksploatacji stałych zbiorników ciśnieniowych oraz wykonywania dozoru technicznego nad tymi zbiornikami 465

227

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 16 sierpnia 1963 r.

w sprawie zgłoszeń wynalazków do opatentowania za granicą, wykonywania praw z patentów uzyskanych za granicą oraz nabywania od osób zagranicznych praw z patentów uzyskanych w Polsce.

Na podstawie art. 53 ust. 2, art. 75 ust. 2, art. 82 i art. 115 pkt 2 ustawy z dnia 31 maja 1962 r. — Prawo wynalazcze (Dz. U. Nr 33, poz. 156) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.

Zgłoszenie wynalazków do opatentowania za granicą.

§ 1. Przedsiębiorstwo upoważnione przez Ministra Handlu Zagranicznego do dokonywania zgłoszeń wynalazków do opatentowania za granicą przystępuje do załatwiania tych czynności na wniosek tego, kto zgłosił wynalazek w Urzędzie Patentowym Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, lub jego następcy prawnego.

§ 2. 1. Przedsiębiorstwo upoważnione powinno występować z inicjatywą zgłoszenia wynalazku do opatentowania za granicą, jeżeli ten, kto zgłosił wynalazek w Urzędzie Patentowym, nie wykazuje takiej inicjatywy, a zapewnienie ochrony patentowej wynalazku za granicą leży w interesie gospodarki narodowej.

2. Urząd Patentowy powinien w każdym czasie umożliwić przedsiębiorstwu upoważnionemu zapoznanie się z wynalazkami zgłoszonymi na rzecz Państwa.

§ 3. Przedsiębiorstwo upoważnione powinno w każdym przypadku rozpatrzyć wystąpienie twórcy wynalazku pracowniczego w sprawie zgłoszenia wynalazku do opatentowania za granicą.

§ 4. 1. Przedsiębiorstwo upoważnione wydaje decyzję w sprawie zgłoszenia wynalazku do opatentowania za granicą po rozważeniu celowości zgłoszenia,

2. Celowość zgłoszenia wynalazku do opatentowania za granicą istnieje wówczas, gdy można się spodziewać eksportu przedmiotów wytwarzanych przy zastosowaniu tego wynalazku, sprzedaży praw patentowych, zawarcia umowy licencyjnej albo gdy zgłoszenie wynalazku do opatentowania za granicą jest uzasadnione z innych powodów.

3. Przedsiębiorstwo upoważnione wydaje decyzję po zasięgnięciu opinii komisji powołanej przez Ministra Handlu Zagranicznego przy przedsiębiorstwie upoważnionym. Skład komisji ustala Minister Handlu Zagranicznego.

§ 5. 1. Decyzję przedsiębiorstwa upoważnionego w sprawie wniosku o zgłoszenie wynalazku za granicą doręcza się wnioskodawcy i twórcy wynalazku pracowniczego. Od tej decyzji służy wnioskodawcy, a także twórcy wynalazku pracowniczego odwołanie do Ministra Handlu Zagranicznego.

2. Minister Handlu Zagranicznego rozpatruje odwołanie od decyzji nie uwzględniającej wniosku po zasięgnięciu opinii ministra właściwego ze względu na przedmiot wynalazku, Komitetu Nauki i Techniki oraz Urzędu Patentowego.

§ 6. 1. Wnioskodawca, po otrzymaniu decyzji uwzględniającej jego wniosek, obowiązany jest dostarczyć przedsiębiorstwu upoważnionemu na swój koszt dokumenty, potrzebne do zgłoszenia wynalazku w krajach określonych w decyzji. Na podstawie umowy wnioskodawca może zlecić przygotowanie tych dokumentów przedsiębiorstwu upoważnionemu.

2. Na żądanie przedsiębiorstwa upoważnionego wnioskodawca obowiązany jest na swój koszt do przygotowania i dostarczenia przedsiębiorstwu upoważnionemu wszelkich materiałów niezbędnych w postępowaniu za granicą w celu utrzymania w mocy uzyskanego tam patentu.

§ 7. W razie decyzji nie uwzględniającej wniosku o zgłoszenie wynalazku do opatentowania za granicą właściciel wynalazku niepracowniczego może zgłosić wynalazek do opatentowania za granicą bezpośrednio, z zachowaniem przepisów prawa dewizowego.

§ 8. 1. Przedsiębiorstwo upoważnione może wydać decyzję o zaniechaniu utrzymywania ochrony patentowej za granicą, jeżeli dalsze utrzymywanie tej ochrony nie jest celowe. Przepis § 4 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

2. Decyzję o zaniechaniu utrzymywania dalszej ochrony patentowej za granicą doręcza się właścicielowi patentu, twórcy wynalazku pracowniczego oraz jednostkom gospodarki uspołecznionej, które mogą być zainteresowane w utrzymaniu ochrony patentowej za granicą, co najmniej na 6 miesięcy przed upływem terminu, w którym należy uiścić opłatę za następny okres ochrony patentowej. Przepis § 5 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

§ 9. 1. W przypadkach określonych w § 8 właścicielowi wynalazku niepracowniczego przysługują uprawnienia przewidziane w § 7, z zastrzeżeniem powiadomienia o tym przedsiębiorstwa upoważnionego.

2. Wykonanie decyzji o zaniechaniu utrzymywania dalszej ochrony patentowej za granicą ulegnie na wniosek właściciela wynalazku niepracowniczego wstrzymaniu, jeżeli w okresie 3 miesięcy przedłoży przedsiębiorstwu upoważnionemu dowody, że z zachowaniem przepisów prawa dewizowego poczynił niezbędne czynności w celu utrzymania ochrony patentowej za granicą.

§ 10. 1. Koszty powstałe w walucie polskiej, jak również równowartość w walucie polskiej kosztów powstałych w walucie zagranicznej z tytułu zgłoszenia poprzez przedsiębiorstwo upoważnione wynalazku do opatentowania za granicą oraz uzyskania i utrzymywania za granicą ochrony patentowej tego wynalazku ponosi wnioskodawca. Koszty powstałe w walucie polskiej obejmują również prowizję przedsiębiorstwa upoważnionego, w wysokości określonej przez Ministra Handlu Zagranicznego.

2. Na podstawie umowy z właścicielem wynalazku niepracowniczego koszty określone w ust. 1 może pokryć przedsiębiorstwo upoważnione. W tym przypadku koszty te podlegają potrąceniu po obowiązującym kursie z pierwszych wpływów należnych właścicielowi patentu z tytułu wykonywania przez przedsiębiorstwo upoważnione praw z patentu uzyskanego za granicą.

3. W przypadkach, o których mowa w § 7, koszty w walucie polskiej i w walucie zagranicznej, związane ze zgłoszeniem do opatentowania za granicą wynalazku niepracowniczego oraz z uzyskaniem i utrzymywaniem za granicą ochrony patentowej, ponosi właściciel wynalazku.

§ 11. 1. Wysokość limitów dewizowych przeznaczonych na wydatki związane ze zgłaszaniem wynalazków do opatentowania za granicą oraz utrzymywaniem za granicą ochrony patentowej ustala Minister Handlu Zagranicznego na wniosek przedsiębiorstwa upoważnionego.

2. Zabezpieczenie limitów dewizowych na potrzeby ministerstw (urzędów centralnych) następuje na podstawie wniosków zgłoszonych przez te jednostki do przedsiębiorstwa upoważnionego.

§ 12. Decyzja uwzględniająca wniosek o zgłoszenie wynalazku do opatentowania za granicą nie może być wydana i doręczona wnioskodawcy przed zawarciem pomiędzy przedsiębiorstwem upoważnionym a wnioskodawcą umowy, w której zostaną określone zasady i zakres wykonywania przez przedsiębiorstwo upoważnione praw z patentu uzyskanego za granicą. W szczególności umowa ta powinna przenosić na przedsiębiorstwo upoważnione prawo dysponowania prawami patentowymi uzyskanymi za granicą przez okres utrzymywania ochrony patentowej poprzez to przedsiębiorstwo.

Rozdział 2.

Wykonywanie praw z patentów uzyskanych za granicą.

§ 13. 1. Wykonywanie praw z patentu uzyskanego za granicą może nastąpić tylko poprzez przedsiębiorstwo upoważnione przez Ministra Handlu Zagranicznego do zawierania umów o wykonywaniu praw z patentów uzyskanych za granicą. Dotyczy to w szczególności przeniesienia tych praw na osobę fizyczną lub prawną, mającą stałe zamieszkanie lub siedzibę za granicą, albo ustanowienia prawa ich wykonywania przez tę osobę.

2. W sprawach określonych w ust. 1 przedsiębiorstwo upoważnione działa w imieniu i na rzecz właściciela patentu uzyskanego za granicą.

§ 14. 1. W przypadkach uzasadnionych interesem polskiego eksportu albo względami polityki handlowej jednostki gospodarki uspołecznionej zainteresowane wykorzystaniem wynalazku w produkcji lub ich jednostki nadrzędne, w porozumieniu z przedsiębiorstwem handlu zagranicznego właściwym ze względu na eksport produktu wytwarzanego przy zastosowaniu wynalazku, mogą żądać od przedsiębiorstwa upoważnionego, aby nie przenosiło praw z patentu uzyskanego za granicą (§ 13 ust. 1).

2. Na wezwanie przedsiębiorstwa upoważnionego jednostki gospodarki uspołecznionej, o których mowa w ust. 1, obowiązane są w oznaczonym terminie powiadomić, czy żądają zaniechania przeniesienia praw z patentu uzyskanego za granicą.

3. W razie niezgodnienia stanowisk o sposobie wykonywania praw z patentu uzyskanego za granicą rozstrzyga Minister Handlu Zagranicznego w porozumieniu z ministrem właściwym ze względu na przedmiot wynalazku.

§ 15. Z tytułu czynności związanych z wykonywaniem praw z patentu uzyskanego za granicą przedsiębiorstwu upoważnionemu przysługuje marża w wysokości określonej przez Ministra Handlu Zagranicznego.

§ 16. 1. Kwoty przypadające właścicielowi patentu uzyskanego za granicą z tytułu wykonywania praw z tego patentu przekazywane są przez przedsiębiorstwo upoważnione w walucie polskiej po kursie obowiązującym.

2. Jeżeli kwoty, o których mowa w ust. 1, przypadają właścicielowi wynalazku niepracowniczego, przedsiębiorstwo upoważnione z kwot tych przekazuje na bankowy rachunek walutowy w kraju właściciela wynalazku 10% w walucie przekazu z zagranicy.

§ 17. Jeżeli kwoty, o których mowa w § 16, przypadają z tytułu wykonywania za granicą wynalazku pracowniczego, przedsiębiorstwo upoważnione z kwoty tej przekazuje tytułem dodatkowego wynagrodzenia dla twórcy wynalazku, na jego bankowy rachunek w kraju, 10% w walucie przekazu z zagranicy.

§ 18. 1. Jednostka gospodarki uspołecznionej, na której żądanie prawa z patentu uzyskanego za granicą nie mogą być przenoszone ze względu na interes eksportu (§ 14), obowiązana jest wypłacić właścicielowi wynalazku niepracowniczego opatentowanego za granicą wynagrodzenie, a twórcy wynalazku pracowniczego opatentowanego za granicą dodatkowe wynagrodzenie, obliczone według zasad wynagradzania za projekty wynalazcze, w oparciu o spodziewane efekty ekonomiczne. Efekty te ustala szacunkowo właściwy minister w porozumieniu z Ministrem Handlu Zagranicznego.

2. Z kwot przyznanych stosownie do ust. 1 właściciel wynalazku niepracowniczego opatentowanego za granicą albo twórca wynalazku pracowniczego opatentowanego za granicą otrzymują za pośrednictwem przedsiębiorstwa upoważnionego na swój bankowy rachunek walutowy w kraju 10% w walucie lub w walutach wpływu z tytułu eksportu przedmiotów

wytwarzanych przy zastosowaniu wynalazku. Kwoty przekazywane w walucie obcej nie mogą przekraczać 10% uzyskanego wpływu dewizowego.

3. Jeżeli efekty ekonomiczne uzyskane w wyniku eksportu produktu wytwarzanego przy zastosowaniu wynalazku okażą się znacznie wyższe od ustalonych szacunkowo, kwoty obliczone stosownie do przepisów ust. 1 i 2 podlegają stosunkowemu podwyższeniu.

§ 19. Jeżeli na żądanie jednostki gospodarki społeczno-nej prawa z patentu uzyskanego za granicą nie mogą być przenoszone ze względów polityki handlowej (§ 14), właścicielowi wynalazku niepracowniczego opatentowanego za granicą albo twórcy wynalazku pracowniczego opatentowanego za granicą przysługuje od tej jednostki gospodarki społeczno-nej wynagrodzenie w wysokości ustalonej szacunkowo przez właściwego ministra, po porozumieniu z Ministrem Handlu Zagranicznego.

§ 20. Sprzedaż lub nieodpłatne odstąpienie za granicę wynalazku zarówno zgłoszonego, jak i nie zgłoszonego do opatentowania w Urzędzie Patentowym może nastąpić tylko poprzez przedsiębiorstwo upoważnione.

Rozdział 3.

Nabywanie od osób mających zamieszkanie lub siedzibę za granicą praw z patentów uzyskanych w Polsce.

§ 21. 1. Nabycie od osób mających zamieszkanie lub siedzibę za granicą praw z patentu uzyskanego w Polsce następuje poprzez przedsiębiorstwo upoważnione przez Ministra Handlu Zagranicznego do nabywania od takich osób praw z patentów uzyskanych w Polsce.

2. Jeżeli łącznie z prawami z patentu uzyskanego w Polsce nabywane są od tych osób maszyny, urządzenia, dokumentacja lub inna pomoc techniczna, związane z zastosowaniem wynalazku w produkcji, nabycie praw z patentu uzyskanego w Polsce następuje poprzez przedsiębiorstwo handlu zagranicznego właściwe do importu takich maszyn, urządzeń, dokumentacji lub pomocy technicznej.

3. Przedsiębiorstwo określone w ust. 1 i 2 nabywa prawa z patentu uzyskanego w Polsce na wniosek jednostki gospodarki społeczno-nej zainteresowanej w wykorzystaniu wynalazku w produkcji i na podstawie umowy zawartej z tą jednostką.

§ 22. 1. Przedsiębiorstwa, o których mowa w § 21 ust. 1 i 2, nabywają prawa z patentu uzyskanego w Polsce w swoim imieniu i na swoją rzecz.

2. Umowa z osobą mającą zamieszkanie lub siedzibę za granicą o nabycie praw z patentu uzyskanego w Polsce powinna zastrzegać możliwość przeniesienia praw z umowy na rzecz jednostki lub jednostek gospodarki społeczno-nej, zainteresowanych w wykorzystaniu wynalazku.

§ 23. Nabycie od osoby mającej zamieszkanie lub siedzibę za granicą praw z patentu uzyskanego w Polsce na rzecz innej osoby niż jednostka gospodarki społeczno-nej może nastąpić tylko na podstawie zgody Ministra Handlu Zagranicznego. W przypadku tym przepisy §§ 21 i 22 stosuje się odpowiednio.

§ 24. Przedsiębiorstwa, o których mowa w § 21 ust. 1 i 2, powinny udzielać jednostkom gospodarki społeczno-nej, zainteresowanym w nabyciu praw z patentu uzyskanego w Polsce (§ 21), wszelkiej możliwej pomocy w uzyskaniu danych technicznych dotyczących wynalazku.

Rozdział 4.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 25. W celu ustalenia zakresu i zasad wykonywania praw z patentów uzyskanych za granicą osoby, które przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zgłosiły wynalazki niepracownicze do opatentowania za granicą, powinny w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie rozporządzenia przekazać przedsiębiorstwu upoważnionemu (§ 1) na piśmie wyczerpujące informacje i dokumentację dotyczące aktualnego stanu prawnego w zakresie ochrony patentowej zgłoszonych wynalazków.

§ 26. 1. W okresie do dnia 31 grudnia 1963 r. jednostki gospodarki społeczno-nej będą zgłaszały wynalazki do opatentowania za granicą w dotychczasowym trybie po uzyskaniu decyzji przedsiębiorstwa upoważnionego, przewidzianej w § 4.

2. W okresie ustalonym w ust. 1:

- 1) przepisy § 6 nie będą miały zastosowania do wynalazków zgłaszanych w myśl ust. 1 do opatentowania za granicą,
- 2) umowy, o których mowa w § 12, będą mogły być zawarte po dokonaniu w myśl ust. 1 zgłoszenia wynalazku do opatentowania za granicą, nie później jednak niż do dnia 31 grudnia 1963 r.,
- 3) przepis § 11 ust. 2 nie ma zastosowania do ustalenia limitów dewizowych ministerstw i urzędów centralnych na rok 1963.

§ 27. Jednostki gospodarki społeczno-nej, które przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zgłosiły wynalazki do opatentowania za granicą, powinny w terminie do dnia 31 grudnia 1963 r. przekazać przedsiębiorstwu upoważnionemu na piśmie wyczerpujące informacje i dokumentację, dotyczące aktualnego stanu prawnego w zakresie ochrony patentowej zgłoszonych wynalazków, oraz zawrzeć w tym terminie z przedsiębiorstwem upoważnionym umowę (§ 12), określającą zasady i zakres wykonywania przez przedsiębiorstwo upoważnione praw z patentów uzyskanych za granicą.

§ 28. Minister Handlu Zagranicznego ustali:

- 1) które przedsiębiorstwo lub przedsiębiorstwa są upoważnione w rozumieniu §§ 1, 13 i 21,
- 2) jakim warunkom powinno odpowiadać podanie zawierające wniosek o zgłoszenie wynalazku do opatentowania za granicą (§ 1).

§ 29. Zasady przekazywania za granicę wynalazków i praw do ich wykonywania w ramach współpracy gospodarczej państw będących członkami Rady Wzajemnej Pomocy Gospodarczej określą odrębne przepisy.

§ 30. Przepisy rozporządzenia dotyczące wynalazków mają odpowiednie zastosowanie do wzorów użytkowych.

§ 31. Przepisy rozporządzenia dotyczące ministrów stosuje się również do przewodniczących komisji i komitetów sprawujących funkcje naczelnych organów administracji państwowej oraz kierowników urzędów centralnych.

§ 32. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1963 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz